

slaaet fast, at Lærerne ikke have Ret til Lønningstillæg i Forhold til den Tid, de have undervist som Timelærere, inden de fik fast Ansættelse. Det kan for de enkelte Lærere dreje sig om ikke ganske smaa Beløb. Saaledes vil det for den Lærer, der har anlagt Sag mod Kultusministeriet i den Aarrække, han bruger for at gennemløbe alle Lønnings-satserne, dreje sig om en Sum af 4,117 Kr. 75 Ø. Man kan derfor forstaa, at Lærerstanden i sin Helhed er meget stærkt interesseret i denne Sag. Jeg var Medlem af Udvalget, den Gang Skoleloven var til Behandling i 1899, og det er mig ikke bekendt, at den Opfattelse da blev gjort gældende, at Loven skulde fortolkes, saaledes som den højtærede Kultusminister nu vil fortolke den. Og hvis det var kommet frem, at Loven skulde forstaaes saaledes, føler jeg mig overbevist om, at jeg straks vilde have protesteret derimod. Saaledes som Loven af 1899 er affattet, forekommer det mig, at Lærerne ere i deres soleklare Ret, og det er jo ogsaa blevet godtgjort ved den Overretsdøm, der er falden. Jeg vilde, siger jeg, hvis den af Ministeren hævdede Opfattelse var kommen frem i Udvalget under Skolelovens Behandling fra 1895 til 1899, have været derimod, og det vilde jeg have været, ikke alene fordi det vilde have været til Skade for Lærerstanden, hvis den højtærede Ministers Fortolkning den Gang var bleven slaaet fast i Udvalget, men ogsaa fordi denne Bestemmelse i Virkeligheden er til Skade for Lærernes Uddannelse og derved til Skade for selve Folkeskolen. Jeg tror nemlig, det har sin store Betydning, at en Lærer, efter at han har taget sin Eksamen, kan se sig lidt omkring i vort Land, medens han er ung, at han kan komme til at virke ved Skolevæsenet forskellige Steder. Jeg tror, det er langt heldigere, end om han straks kom ind i et fast Embede og blev siddende der hele sin Levetid. Vi have tidligere paa Finansloven givet Lønningstillæg til Lærerne, og dette Lønningstillæg blev den Gang beregnet ikke alene efter den Tid, vedkommende havde været fast ansat i et Embede, men ogsaa efter den Tid, hvori han havde været konstitueret eller gjort Tjeneste som Timelærer. Det er altsaa ikke noget nyt, vi ere komne ind paa, tværtimod, det er meget gammelt, det er en Opfattelse, der har været gældende vist i 30 Aar. Det har derfor i høj Grad overrasket mig, at den højtærede Minister nu vilde fortolke Loven

paa en anden Maade. Det er ogsaa interessant at lægge Mærke til, at Skoleautoriteterne ude i Landet ikke have fortolket Skoleloven af 1899 som den højtærede Minister. Jeg kan saaledes henvise til, at baade Næstved Byraad og Skole-direktionen for Næstved opfattede Loven paa samme Maade, som Overretten har gjort det, og handlet derefter, indtil der fra Ministeriets Side kom Forbud mod, at en Lærer maatte faa disse Lønningstillæg, der tilkom ham. Mindretallet har derfor stillet Ændringsforslag om, at de 4 Ord: „ved samme Kommunes Skolevæsen“ ud-gaa. Det vil være i Overensstemmelse med Loven af 1899, med Skolens og Lærernes Tarv og i Overensstemmelse med den Fortolkning, hvortil Landets Overret er kommen.

Der er endvidere af Mindretallet stillet et Ændringsforslag om Skolebørns Bepispning. Det er et Spørgsmaal, som vi rejste allerede i Aaret 1895, og vi Socialdemokrater have Gang efter Gang bragt det frem her. Men vi have altid banket paa en Dør, som det ikke har været muligt at aabne, det var, som om man løb mod en fast Mur. I 1895—96 sagde man til os, at et Forslag om Skolebørns Bepispning hørte ikke hjemme paa Skoleloven. Saa indbragte vi Forslaget som et selvstændigt Lovforslag, men der hørte det heller ikke hjemme, man lod det ligge og syltede det i Udvalg fra Aar til Aar. Efter Systemskiftet tog Venstre fat paa Sagen. Nu skulde der lovgives, og der kom en Lov om Skolebepispning, men Gud hjælpe os for Lov! Det er en Lov, der ganske vist i sin Titel omhandler Skolebepispning, og den bestaar af 2 Paragraffer, der er bare den Fejl ved dem, at ingen af dem indeholder saa meget som en eneste Skefuldst Mad til noget Barn her i Landet. Jeg tror ikke, der er noget Barn, der er blevet mæt efter denne Lov. Det er en Lov med en tom Titel, der ingen Ting har hjulpet. Jo, een Ting har den gjort. Her i København har det f. Eks. været saaledes, at Københavns Kommune i en Aarrække har givet 20,000 Kr. til Foreningen til Friskolebørns Bepispning, men nu er det i Loven slaaet fast, at vi ikke maa give mere end, hvad der indsamles ad privat Vej, og da der ad privat Vej ikke er indsamlet saa meget, have vi været nødt til at indgive en allerunderdanigst Ansøgning til Indenrigsministeren om at faa Lov til at give det samme Beløb som før. Den Virkning har Loven haft, men den kunde let have haft den modsatte